

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

El nostre futur es decideix ara

Falta lideratge en les institucions i així ens llueix el pèl

El futur del nostre país s'està decidint ara. Entre el segon semestre del 2024 i el primer semestre de l'any vinent Andorra s'haurà de decantar a favor o en contra de reforçar la seva relació amb la Unió Europea mitjançant un acord d'associació.

Divendres passat el Bon dia ens informava (portada i pàgina 6) que existeix "un empat tècnic entre partidaris i detractors de l'acord amb la Unió Europea".

De fet, en l'enquesta publicada, el 40,8% considera positiu l'acord mentre que un 38,9% el veu com una proposta negativa.

En aquest context la sensació d'inèrcia és forta entre les diferents forces polítiques que donen suport a l'associació amb la UE.

Mentre el secretari d'Estat Landry Riba mantingui a pinyó fix la seva línia de comunicació triomfalista, amb la seva forma petulant i maneres autocomplaents, i els grups parlamentaris de la majoria continuïn absents a l'hora de defensar l'acord d'associació, no sembla pas que es pugui avançar gaire per a guanyar adhesions per l'associació. Menys encara quan en sis mesos no han estat capaços, més ben dit, han estat incapaços d'enllestir la traducció al català del text de l'acord d'associació tancat a Brussel·les el desembre de l'any passat.

Per l'altra banda els antiasociació, no acaben tampoc de presentar una contraproposta.

Les raons invocades pels que s'oposen a l'acord d'associació

no semblen ni massa clares ni gaire convincents.

I a Concòrdia més aviat es detecta una certa por de decidir i preval, al contrari, el desig de provocar una perillosa prorroga de la incertesa.

El problema és que ara mateix impera la sensació que ningú té un pla per a l'etapa que s'obre. I no és fàcil perquè aquesta etapa requereix molta política i poca èpica.

Ara mateix al Consell General ningú té força parlamentària per marcar el camí. Viciats per aquests anys en què la promesa era suficient per encaterinar el personal, la por d'assumir la realitat està retardant decisions dels dirigents polítics que no s'haurien de fer pregar tant. Qui fa el pas? De què depèn?

Sovint aquestes decisions les decanten misèries com la por del que diran o el temor de ser assenyalats com a traïdors. No fer res pot ser còmode, però generalment no porta gaire enlloc.

Quin serà el factor decisiu? La por del que diran?

Entre les inèrcies dels uns i els silencis calculats dels altres, els fets estan demostrant la distància entre les paraules i les coses, entre les teories del manual "ni de dretes ni d'esquerres" d'una DA en davallada i la propaganda fallida de la "nova forma de fer política" de Concòrdia hi ha la pura i dura realitat.

Hi ha les dues Andorra, que van a dues velocitats diferents, separades per una fonda fractura social que està

posant en risc la identitat i el sentit del país.

No hi ha política viable si es perd el món –Europa– de vista.

Ara toca intentar avançar sense exaltacions d'una suposada "negociació d'èxit" –la negociació fou la que fou però ben segur no mereix pas el qualificatiu que li atribueix el secretari d'Estat– ni exabruptes sobre un resultat totalment negatiu, que tampoc és el cas.

Es confirma així que un dels grans problemes que tenim a Andorra és el del lideratge. Falten líders de debò en qualsevol de les modalitats que se us puguin acudir. Polítics, empresaris, al món de l'esport, en la societat en general. Ens falta lideratge en institucions clau i així ens llueix el pèl.

Molts dels nostres presumptes líders necessiten un guió per trobar acomodament en la seva tasca.

Prometre poc i complir molt és el que haurien de fer. Justament el contrari del que passa, generalment, en els diversos centres de poder que afecten la vida de la ciutadania andorrana.

Tenim alguns exemples positius de líders en les seves empreses que no els hauríem de barrejar amb la vulgaritat generalitzada, és cert. Però col·lectivament, com a país, fa molt de temps que estem rebent massa cops que fan malbé els èxits comuns i disparen la frustració.

I això és el gran fre que evita la revitalització que necessitem com a país.